

at den blev noget mere tydelig, men jeg tror dog ikke, at den, saaledes som den nu er affattet, skulde kunne hjemle en saadan Underskabsfuldhed og Chikane, at man skulde kunne gaa og slyde Andres Dyr, naar de kom ind paa Veie eller Marker. Meningen maa jo vistnok være den samme som i Forordningen af 29de Oktober 1794, der siger, at, naar Dyrene bevislig ikke kunne optages, da skal man være berettiget til det, og det, og man maa aabenbart forstaa den paagjældende Paragraf saaledes, at den, som slyder en Andens Kreaturer paa sin Jord, maa godt gjøre idetmindste Sandshyligheden af, at han har gjort forgyves Forsøg paa at optage Dyrene. Saa vil Reglen, jo ikke blive saa streng som den ærede sidste Taler mente, idet han fandt, at det var umuligt at føre fuldt Bevis for, at Dyrene ikke kunde optages. Dette er jo vistnok ganske rigtigt, men det er jo vistnok paa den anden Side ogsaa blot Meningen, at man skal gjøre det sandshyligt, at man har gjort, hvad man kan, for at optage Dyrene. Forøvrigt er Paragrafen vistnok ogsaa utydelig i en anden Henseende, nemlig med Hensyn til Retten til at drive Dyrene bort. Der staar nemlig: ... „skal Jordbrugeren være berettiget til, paa hvilken Maade han bedst veed og kan, at søge at sjerne dem, og Dyrets Eier er ikke berettiget til nogen Gestatning, om det derved kommer til Skade“. Ved dette „derved“ maa jo menes Forsøg paa at sjerne Dyret, men det er jo dog ikke Et og det Samme, enten et Dyr kommer til Skade derved, at det jages, hvorved det f. Ex. kan blive drevet ud i Vandet, eller derved, at jeg slyder det; dette Sidste har jeg imidlertid efter Motiverne ligefrem Lov til, naar jeg ikke kan optage Dyret. — Ved de andre Paragrafer kunde der maasse nok være nogle smaa Bemærkninger at gjøre, men jeg skal indskrænke mig til §§ 7, 8 og 9, der saa at sige handle om den kvalificerede Forseelse, det vil sige den forsættelig udøvede Ufred. Som Bestemmelserne staa her, antager jeg, at Meningen er den,

at, foruden, at der skal erlægges Optagelsespenge, kan den, som har optaget Kreaturerne, anmeldes Forseelsen, hvorefter den, Skyldige, da vil blive dømt under en offentlig Politisag. Det er nu vistnok fuldkommen rigtigt — og det er ogsaa Tilfældet, efter den nuværende Lovgivning — at der er sat en særlig Straf for den forsættelige Overtrædelse; men naar det er sagt, at disse Forseelser skulle behandles som offentlige Politisager, uden at der tilføies nogen nærmere Bestemmelse, saa maa dette, jo i Genhold til den gjældende Ret, forstaaes saaledes, at Politiet ex officio skal tage sig af Sagen. Der staar imidlertid i Motiverne, at efter Forholdets Natur vil der ikke let blive Spørgsmaal om nogen Indskriden fra Politiets Side inden efter forudgaaet Anmeldelse; men, er det Meningen, saa tror jeg, rigtignok, det vilde være rigtigt, at der i selve Lovteksten, ligesom f. Ex. Tilfældet er i Straffeloven med Hensyn til smaa Forbrydelser, tilføies: „dog ikke uden den Forurettedes Begjæring“. Vel vil Politiet i Reglen ikke være saa begjærligt efter, at faae fat i denne Slags Sager, men dels er det jo en Pligt for Politiet, at behandle slige Sager, naar det kommer til Kundskab om dem, dels kan man jo tænke sig, at der kan være chikanøse Sognesøgder, som, naar de se en Mand gaa ind paa en Andens Mark, melde ham for at faae ham tilfaldt. Dette er jo imidlertid Noget, der let kan ændres ved en lille Tilføielse. Blandt disse kvalificerede Forseelser favner jeg imidlertid en, som findes i den ældre Hegnansordnings § 45, nemlig den at drive eller føre anden Mand's Kreaturer ind paa sin egen Eiendom for der at optage dem. Den Forseelse, at jeg driver eller fører anden Mand's Kreaturer ind paa min Eiendom og optager dem, kan ikke komme ind under §§ 8 og 9, og en Bestemmelse herom er vist nødvendig, da man ikke saa sjældent har det Tilfælde. Endvidere er der i den ældre Hegnanslovs § 42 en Bestemmelse om, at, dersom Noget paa Marken tager Kreaturer fra den, som paa sin egen eller